

נתן יונתן

גשם של יוני

גשם של יוני שטף טיוטה אחת והיה
נוגע ללב לראות את המלים נמלאות
מים נמחות כדמעות, משאירות כתמים
ארזים של השערות-קיץ, מגינות לב,
תהלות חנפה לזמן, בקשות חנינה
מאלתרות, התנצלויות, נסיונות שוא
להתנחם באסמית-הזקב של החטה, בכלובי-
קיץ, בנבואות אחרות, הימים, בתאנה
שפברה, ברמון שפבר, להזכר בהבדל
שבין מי שאמר והיה העולם לבין
בשר נדם; שבשר נדם במתוק מרפא את
המר ואלו מי שאמר והיה העולם —
במר מרפא את המר, וזהו אולי פשר
הפרה פתאמית זו של כללי המשחק;
מטר של יוני מוחק בחדנה ידונית
סמנים של מלים ושל זמן, הקיץ לא
קיץ השיר הוא גשם שלא בעתו
שהשאר אחריו
רק טיוטה רטבה על הדף.

הבקר תפש אותנו בקלקלתנו
מכלים אוצרות של ניר יקר
על שורה אחת של שיר
אם נוסיף לחטא
ימצאנו הערב רוכנים
על אותו גל של ניר
מבקשים חנינה
שקבא איזו יד נכונה
שתגע בכחפינו קלות
ותוליד בדרכים נפמלות
אל פתח אחד, נעלם
מוצא אחרון אל הים.

לא הון, לא נכסים של חמר, רק
שנים שלשה ספרים שלא עשקו
אדם ולא הרעו לאיש, לבדם
אגרו חקמת-ערב מאחרת, אור
ומעט שמש ליום סגריר.
כשהלילה יבא לעצם את ריסי
יפתחו הספרים לאטם במקום
הנכון, באקרוסטיכון תוכלו
לגלות את שמי; זכר פחדים
ופליאה וצמא לא-ידע-רונה
למה שלא היה

היא נכנסה אל הבית החרב. הספרים הפזורים נחו עתה דוממים בלא רחש.
רגע דבקו מחשבותיה במקום ובאנשים שנעקרו מכאן. היא תיארה לעצמה את
דיירי הבית כסוחרים אמידים, שבחוף היו יושבים כל אחד בחדרו וקוראים
ז'ורנלים. הבנות מתכוננות לבחינות אכסטרניות.

"יוצאים", שבר רודי את הדממה.

"אני מוכנה", אמרה טוני והם יצאו.

האור ליווה אותם לכל מקום. מדי פעם היתה איכרה מופיעה מן הסבך
ומציעה להם כיכורי דובדבנים או שזיפים. טוני היתה מדברת אליהם בשפת
הרוטנים והן היו מחייכות לשטף דיבורה.

"לאן."

"הביתה."

רק לפנות ערב השיח רודי את לבו: "אינני אוהב את הסוכנים הללו. הם
מעוררים בי סלידה."

"הם לא רעים", אמרה טוני בקול נשי.

"כלום על רע דיברנו."

"מה לעשות", לא מצאה טוני מילים אחרות.

"ספורט. אנשים מתעמלים אינם מגיעים לשפל הזה."

"אתה צודק", אמרה טוני. משונה, רודי לא חש, כי אמו שוב אינה משתמשת
במילים שהשתמשה אלא בוררת אותן.

העניין העסיקו כנראה והוא אמר: "אינני מבין מה הפחד הזה. אדם עשוי
למות רק מפחד."

הוא מתכוון אלי, חלף ההרהור במוחה של טוני. אני הרי מפחדת מכל צל. אין
לי אומץ. אילו היה לי אומץ לא הייתי מגיעה לשפל הזה. כולם רימו אותי
ולאמא לא כתבתי. צמרמורת חלפה על חוט שדרתה. והיא התעטפה
בשמיכה. לא עבר זמן והדמדומים שנמשכו שעות כבו בבת אחת. האפלה
נפלה על ראשיהם בלא רחש ורודי עצר את הסוסים.

רוני סומק

חיילת במדבר. פוטו רומן

המכתב מהבחור שלה לא שפף לה אודיקולון על הפנים.
היא רצתה לבכות כשהחליפה את בגדי העבודה של הצבא
בג'ינס ובחלצה הודית.

בטייפ שלה, על שלחן הקש, הסתובבה כבר קסטת הדפאון. משהי

שרה "אתה בא אלי כללהקה

ואחר-כך מפנה לי בתף קרה".

צריף לשבור את העצמות, היא חשבה, למי שעושה את זה.

ובינתיים, מהחלון נראה לה המדבר בהכלאה של ערמת חול

וחוט חשמל המתחם מגיעת עורב.

והעורב?

הוא הגניקולוג של הנוף הזה.

כל הקיץ היא עקבה אחריו, בחשך, בשנחת

על פלומת הדשא המופקר

כפלגש בגבעה.

באשיר אבררביע; רישום

